

Ezt vallja Koltai Róbert színművész, aki különleges előadással varázsolta el az ANK (Apáczai Nevelési Központ) Gimnáziumának diákjait. A versrészletekkel, dalokkal és számos vidám jelenettel, tanárparódiával fűszerezett két órás előadás, az Összpróba Alapítvány programsorozatának részeként valósult meg.

A sorozat célja az, hogy különleges előadásokkal, neves művészek, irodalmárok segítségével hozzák közelebb a magyar irodalom halhatatlan alkotásait a diákokhoz, megmutatva az irodalom szép, szomorú, humoros és játékos oldalát is. Koltai Róbert például kapásból „fordította” németre a diákok által javasolt verseket, elénekelte leghíresebb dalait és a diákközönséget a végletekig megnevettetve mutatta be egykori színészdiák társait.

- Nem először ad elő ilyen rendhagyó módon diákoknak, mi a tapasztalata, hogy fogadják ezt a fiatalok, a mai tizenévesek?

- Minden fellépésem kicsit más, igyekszem az előadásaimat a közönséghez igazítani. A dalokhoz ragaszkodom, az az alap, de például amit ma délelőtt itt hallhattak a diákok, annak előzménye egy balatonföldvári műsorom volt, ott még sokkal fiatalabb tanulók töltötték meg a nézőteret. Őket kellett az előadásommal lekötni, ez

jó tapasztalat volt. Furcsa módon, nem mondanám, hogy a nagyobbakat könnyebben lehetett volna megfogni, mint a kicsiket. Persze a diákközönség éppen ettől jó és nehéz, hogy nagyon őszinte. Ha valami nem tetszik, ha unatkozik, azt azonnal kifejezésre juttatja.

- Az látszott, hogy veszik a lapot a diákok, értik a poénokat, a paródiákat. Ezek régi szép emlékeket ébresztenek önben is?

- Többnyire. Meg a régi szép bukdácsolásaimat is az iskolában.

- A rossz emlékek ellenére, meghatározóak voltak ezek az élményei? Hiszen gyakran találkozhatunk önálló estjein a tanárparódiákkal, az osztálytárs paródiákkal, de filmjeiben is ezekkel a figurákkal!

- Alapvetően igen. Mindannyiunkra óriási hatással van az, hogy gyerekkorunkban mi vett bennünket körül, milyen szeretet, milyen érzékenység, milyen humor, vagy milyen erő. Hogy mennyire érzi magát biztonságban egy gyerek, szóval ez a lényeg.

- Számtalan filmben láthattuk már Koltai Róbertet, szinte mindegyikben fellelhető a humor valamilyen formája, akár az Indul a bakterház bakterjára, akár a Csapd le csacsi! rendőrére, akár a Sose halunk meg vállfaárusára, vagy ha Csocsó bácsira gondolunk. Mennyire jellemzi a humor, a kisember keserédes humora önt?

- Főleg azokat érzem nagyon közel magamhoz, amiben az ötlettől kezdve a forgatókönyv megírásán át, még a rendezés is az enyém, meg persze amiben játszottam is. De azért a többire is büszke vagyok, ha sikerül megnevettetni a közönséget, mint A miniszter félrelép-nél. És igen, úgy érzem fontos, hogy a szívüket is elérjük az embereknek, a legbensőbb gondolataikat. Azt már utókor fogja eldönteni, hogy ezek a filmek mennyire maradandóak, de eddig

nem panaszkodom, mert ki a Sose halunk meg-et, ki a Szambát, ki a Csocsót, ki a Világszámot emlegeti, és én is erre a négyre vagyok a legbüszkébb.

A gimnazista közönség élvezettel hallgatta Koltai előadását

- Az ember időnként megáll és mérleget von az addigi teljesítményéről, illetve előre tekint és megfogalmazza a terveit. Hogy áll ez a mérleg önnél?

- El vagyok kényeztetve a közönségtől, az ő szeretetük, bármerre járok, mindig érezhető. Pedig most nagyon jelen van a gyűlölködés, az irigység, napi szinten olvashatóak az interneten az ilyenfajta kommentek. A kommentelők szinte mindenkit bántanak, én viszont rengeteg szeretet kapok. Olyan szerepeket játszhattam el nagyon nagy tömegével, amikkel örömet lehetett szerezni. Azt hiszem, hogy soha nem szállt különösebben a fejembe semmi, minden estéért, minden délelőttért meg kell harcolni – így gondolkodom. Ennél nincs is nehezebb - csak hogy a mai példát említsem -, mint hogy az ember felkel fél 7-kor azért, hogy aztán 12-kor egy önálló „estet” adjon, nagyon kritikus fiataloknak. Jó érzés, hogy úgy érzem, többé-kevésbé sikerül megfogni őket a versekkel, dalokkal, humoros jelenetekkel, paródiákkal.

Szóval, annyi minden jót csinálhattam és annyi jót játszom most is – beleértve az önálló esteket -, hogy nem tudom, még mi kellene. A filmek terén is megnyugodtam, mert azt hiszem, hogy sikerült elmondanom velük, amit szerettem volna, a komédiával, a bohózáttal, de a szívhez szóló négy filmmel is, úgyhogy most inkább a színház játszik főszerepet az életemben, meg a

közönséggel való állandó kapcsolat.

- Melyek azok a mostani szerepek, amelyeket úgy említett az előbb, hogy főszerepet játszanak az életében?

- Most a Thália színházban volt bemutatóm, a Starfactory című darabban, ez egy új, mai magyar musical, amiben egy nagyon jó szerepet játszom. Ezt azért is szeretem, mert rendkívül élvezem a fiatalokkal, és a kezdő fiatalokkal a közös munkát. Érdekli őket a véleményem, kíváncsiak a javaslataimra, hallgatnak rám, szeretettel veszik, ha mondok valamit, amitől jobb lesz az előadás. Én meg persze nem tudok csöndben maradni, nekem fontos, hogy elmondhassam, ha látom, hogy mitől lenne még jobb az egész produkció. Ez is nagy öröm, amúgy meg nyolc darabban játszom, a Karinthy színházban sokat, a József Attilában például a Minisztert, a Balfácánt, ez tizenhét éve megy a Kern Andrissal, hát ennél nincs nagyobb érzés, játszom a Körúti színházban, ahol rendeztem is, az Ivancsics Ilonának (színésznő – szerk.) van egy utazó társulata, ott is játszom és rendezek, szóval ezek „játsszák a főszerepet” nálam.

- Hogy lehet ezt bírni fizikailag? Lehet erre trenírozni, vagy ez a sok munka maga az edzés?

- Igen, tulajdonképpen az utóbbi egy-két év eredménye az, hogy valami fura dolog lett az agyamban, átállt a gondolkodásom. Ezt úgy értem, hogy amikor játszom, az nekem vasárnapnak tűnik, vagy szombatnak. Tehát tényleg azt hiszem az előadás utáni napomra, hogy az hétfő! Ünnepek minden nap, amikor játszom, mert sok olyan előadás van, amivel elérem a közönséget, amivel belül elégedett vagyok, a legszomorúbb az, amikor úgy gratulálnak, hogy te nagyon jó voltál, de a darab...!, na az ilyen gratuláció semmit sem ér. Akkor jó, ha egy „ügyben” van az ember, és az mindegy, hogy az a körúti színházban van, vagy egy ismeretlen színházban, csak el kell varázsolni a közönséget, nincs mese! A nézők pedig

El kell varázsolni a közönséget, nincs mese

Írta: Fábián Mária

2013. június 10. hétfő, 15:39

változatlanul biztatnak.